24.06.2024 г. / 06:13:54

Вяра

Приложение 3-то с подробни разяснения към "Истинската християнска вяра"

Следотхвърлянето на Сина Божи - Иисус Христос от юдейската върхушка, антихристиянството се разлива в световна мрежа от тайни общества, секти, ереси и атеистични учения, които заемат различни форми, но гонят една единствена цел - намаляване на влиянието върху хората на Светата Апостолска Съборна Църква. От първия вселенски събор на Църквата в Никея през 325 г. битката за разобличаването на богоборческите сили е всекидневие за всеки християнин.

Отделеният от Бога, след анатемата на патриарх Фотий през 867 г., Запад се превръща в удобно място за антихристите. Всъщност те стоят зад ереста и разделението. Техен център за няколко столетия става Венеция. Това е мястото, където се ражда моделът на съвременната олигархия, моделът на

съвременното банкерство и лихварство.

Модерността и „просвещението” за много от западните хора и за слелите се с тях юдеи се изразявала в това да се отхвърли идеята за Бога, идеята, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Отхвърлянето на тази идея и вяра водело автоматично до всепозволеност. Когато нямаш съзнанието за грях и Божи съд, нямаш спирачки пред нищо в материалния свят. Тогава можеш да оправдаеш всички издевателства над себеподобните, защото се смяташ за по-висш от тях. Те са тор, те са под теб, не заслужават милост, защото са животни, „гоим“. Такова мислене е в основата на всички бедствия и страдания за човечеството от най-древни времена и до днес.

Докато на Изток властвало разбирането, че робството и лихварството са в противоречие с Божия закон, на Запад именно лихварството и робството били базата за просперитет на олигархичните центрове като Венеция. С лихварство там се занимавали основно еврейски банкери. Не е случайно, че в САЩ в началото на XX век еврейското лоби провело бясна кампания с една единствена цел - да свали от сцените пиесата на Шекспир „Венецианският търговец“ и да забрани изучаването ѝ в училищата. И успява. Според Хенри Форд, световноизвестния американски индустриалец, евреите в САЩ цензурират Шекспир. (*Интернационалните евреи - Хенри Форд - „Жарава 2002“, София, 2002, стр.142*)

Безскрупулният лихвар Шейлок става емблема на венецианския модел. На олигархичния, антихристиянски стил на ограбване на мнозинството от едно елитно малцинство, за което **хората извън кръга на посветените са тор, животни**, от които можеш да отрежеш къс месо, както иска да направи Шейлок с венецианеца неевреин Антонио (*Шекспир, Комедии, том 2, Народна култура, София 1971, стр. 54*).

Докато българският цар Иван Асен II доизграждал мощната

българска империя от устието на Дунав до Атон, на венецианския мост Риалто кипяла бурна лихварска дейност. Там бил центърът на сарафството, от което се появило и съвременното банкерство със своята лихварска философия. На Риалто шейлоковците купували и продавали (включително и роби), но най-вече давали заеми с огромни лихви.

Постепенно се развиват цели фамилии и общества от търговци и лихвари, които оформят бъдещата висша класа на Европа. Фамилиите Перуци, Медичи и Барти ще властват дълго време и ще определят дори развитието на изкуството, тъй като стават основните му меценати. Западът оформя едно различно от източното съзнание за икономиката като търговия и лихварство. Тази идея ще стане известна като теория на меркантилистите, а основен теоретик на меркантилизма ще стане Антоан дьо Монкретиен (1575-1621 г.), който първи ще употреби термина „политическа икономия“ за учението си. Така Западът ще „легализира“ академично отдалечаването си от християнството.

Сраствaнето на папството с еврейските търгаши е очевидно.

Папата поема роля на защитник на търговците и случаят с Григорий VII е показателен. Той заплашва френския крал Филип I да върне на италианските търговци отнетата от него стока, иначе го чака отлъчване. Постепенно западните епископи стават настойници на търговците и лихварите. Епископът на Динант построява хали специално за търговците. Те биват освобождавани от пост и от забрана да работят в неделя. Специален канон се приема на Латранския събор през 1179 г., който изисква сигурност за „духовниците, послушниците, поклонниците, търговците и монасите“. Виждаме как търговците стават част от категорията на привилегированите, едва ли не част от клира. Рим разбира, че

властовото му могъщество зависи от банкерите и търговците и залага на тях.

Големи богаташи направо започват да си „откупуват“ правото за отиване в Рая (т.нар. индулгенции). Един от големите банкери на Сиена - Бернарди Толомеи основава конгрегация на Оливентантите.

Църквата го провъзгласява за блажен. Но той не е единственият канонизиран капиталист - търговец или банкер. Папа Инокентий III, например, още с идването си на престола канонизира през 1197 г. Хомбано - голям търговец от Кремона.

На практика Западната църква сключва трайно споразумение с капитала и живее в добро съжителство с него до ден днешен.

(*Същото се случва днес и в българската официална църква, която освен, че се е превърнала в търговски обект, където се продават дори и архонтски титли, е приела и папския еретически календар в служението си, съкратила е и е опорочила тайнствата и литургиите си по подобие на еретиците, признала ги за „църква сестра” и е отменила анатемата над папистите. В Б”ПЦ” дори кръщението отдавна е по подобие на римокатолиците – само с частично поливане или поръсване. Това е направено* ***целенасочено в противоречие с Христовото кръщение*** *в река Йордан, което е било с потапяне. Освен това са съкратени молитвите на тайнството и за него е обявена тарифа и има много случаи на отказ да се извърши над тези които не могат да си го позволят. ТОВА Е СЪЩО* ***ЦЕЛЕНАСОЧЕНО, ЗА ДА СЕ НАРУШИ ЗАПОВЯДАНОТО ОТ СПАСИТЕЛЯ****: „****ДАРОМ ВЗЕХТЕ, ДАРОМ ДАВАЙТЕ****”. ДНЕС СЛУГИТЕ НА МАМОНА В Б”П”Ц И ИЗВЪН НЕЯ СА ДОКАРАЛИ ПОВЕЧЕТО БЪЛГАРИ ДО ПОЛОЖЕНИЕ ДА НЕ СА КРЪСТЕНИ, ТОЕСТ ДА НЯМАТ АНГЕЛ ХРАНИТЕЛ, БОЖИЯТА БЛАГОДАТ И ВЪЗМОЖНОСТ ЗА ПОКАЯНИЕ И СВЕТО ПРИЧАСТИЕ.*

ЗА ТОВА И НАРОДА НИ Е В ТОВА ПОЛОЖЕНИЕ – ЗАЩОТО НЯМА БОЖИЯТА ЗАЩИТА!).

Снизходително се отнася Рим и към сътрудничеството на западни средновековни бизнесмени с мюсюлманите, завладели през XV век Византия. Например по времето на похода на Владислав III - Варненчик срещу турците през 1444 г. венецианци превозват на кораби турски войски към мястото на битката край Варна срещу един златен дукат на човек и това решава победата на турците.

Обожествяването на отделния човек, бил той и поредния римски епископ, наричан папа, дава тласък на хуманизирането на западната богословска и философска мисъл, на постепенното отделяне на западния човек от Бога и връщането му към античното езичество и окултизъм.

Терминът „Възраждане“ („Ренесанс“ във френския вариант) има различни тълкувания. Според Фойгт Ренесансът бил възвръщане към идеалите на античния свят (*тоест възраждане на езичеството – б.р.*). Хуманизмът е автокулт на човека, който смята че може без Бог. Ренесансовата култура и научна мисъл стъпва на богоборчеството, или казано по-меко - на загърбването на Бога. Оттам тръгва идеята, че човек може и без Бог. Че той - човекът, сам по себе си, е достатъчен. Че всичко, от което се нуждае, е в самия него.

Тази самоубийствена за душата теория започва игриво и приятно като повечето гибелни неща. Започва с освежаването на палитрата на художниците, с показване на човешката плът в картините като обект на естетика, а след това и на директен култ. Започва с поглед към античните дохристиянски форми и идеи. **Изравят се мислители като Платон и Аристотел и те стават най-висши авторитети, модни стълбове на философската и артистична мисъл. Да цитираш Аристотел било по-престижно за аристокрацията на**

Венеция, Флоренция и Пиза, отколкото да знаеш какво е писал и говорил Йоан Златоуст.

И Западът, и комунистическият Изток ръкопляскаха на хуманизма като на безспорна крачка напред на човечеството.

Отпадането на римокатолическата църква от истинската вяра в Бог, превръщането ѝ в ерес, контролирана от еврейските банкери и търгаши, възраждането на езичеството в нея под формата на ренесанс, вървящо паралелно с абсурдни папски нововъведения и догмати, кръстоностни походи, насилие, инквизиция, клади, търговия с „благодат", „прошка" и чинове поражда съответна реакция в заподното общество и се стига до Реформацията и протестантизма. Те, както вече писахме, също са спонсорирани и контролирани от еврейските банкери и жидомасонството.

Реформацията ражда кланета и тоталитаризъм.

Папската гордост и алчност за власт утъпква пътеката на нови богоборци. На пръв поглед е парадокс, но и протестът срещу папизма е рожба на папизма. Протестанството не е нищо друго, освен вид папизъм, но приложен вече за всеки отделен човек. Това, което при папизма е обожествяване на главата на църквата, при протестанството става обожествяване на всеки протестант, на всеки индивид. Според уж опониращото на папизма учение, всеки става непогрешим, няма нужда от авторитета на Богочовека Христос, може сам да си вирее във вярата, няма нужда от покаяние, от дела на вярата и единение чрез молитва с Бога, достатъчно е номиналното му обявяване за „християнин" - протестант. Един вид „християнин" без Христа. Така отдалечаването от Бога на папизма стига кулминацията си при протестанството. Протестанството тръгва от 95 тезиса на Мартин Лутер (1483-

1546г.), който ги забожда на влатата на дворцовата църква във Витенберг на 31 октомври 1517 г. Лутер е противоречива личност, бунтът му е предизвикан от небогоугодния живот на висшия папски клир. Изкривяванията на вярата, които папството допуска и развива, възмущават германския философ. Това, че индулгенцията е ежедневие за папството, че се купуват всякакви опрощения на грехове и всичко е въпрос на пари, наистина е отвратително и противоречи на Христовия Завет.

След своето възгордяване римските папи стигат до отблъскващи форми на алчност, борба за власт, интриги, убийства. Всичко това няма как да не роди реакция. Само че появилата се реакция много бързо бива насочена от задкулисни общества в „правилната“ посока. Тоест - в посока на една криворазбрана протокомунистическа идеология и тотално отхвърляне на всички апостолски завети и учения, които градят основата на църквата.

Заедно с мръсната вода, протестантите изхвърлят и бебето.

Заедно с извръщенията на римските папи, те отхвърлят и тайнствата на Христовата църква – истинското кръщение, молитвата, причастието, свещеническия институт, който е апостолски. Реформаторите-протестанти забраняват почитането на светиите, както и изучаването на житията им. Литература, която можела да служи за пример на обучаващия се във богоугоден живот, изчезнала от кръгозора на Западна Европа.

Протестантите потъпкали самия Завет на Спасителя Христос, който учи да изграждаме и разширяваме богочовешкия организъм - светата Христова църква, а не да го рушим и разбиваме на парчета.

Томас Мюнцер (1489-1525 г.), например слага началото на анабаптизма – протестантското течение, което ще завладее Западна Европа и Америка.

Мюнцер директно призовава към насилие и революция, основава тайно общество в Алщат, наречено „Лига на Алщат или на избраниците“ (виждаме как веднага се появява талмудическата идея за „избраничеството“ при новите антицърковни течения).

Влиянието на юдаизма над анабаптистите личи и от факта, че анабаптистите от Моравия по това време започнали да минават от християнство към юдаизъм, както потвърждава енциклопедичният речник на Джоан Комей и Лавина Кон-Шербок „Кой кой е в еврейската история“ в статията за Лутер. (“Who’s who in jewish history“, Oxford University Press, Inc., 1995). Мюнцер участва в разпалената от реформаторските идеи т.нар. „селска война“ и кръвожадността му предизвиква дори самия Лутер да го сравни с дявола.

Протестанството и особено анабаптизмът се превръщали в революционни протокомунистически движения, които разрушавали по пътя си църкви и манастири, избивали свещеници, грабили имуществото им и разпространявали нихилистични, анархистични идеи.

Анабаптистите стигнали дотам в унификацията на хората, че написали правила какви дрехи да носят гражданите в превзетите от тях градове и от каква материя да бъдат дрехите. Тоталният модел на общество-концлагер (или кибуц) с обща собственост и пълно обезличаване на индивида бил наложен за първи път през XVI век в Западна Европа, която винаги даваме за пример за цивилизованост.

Този модел ще бъден наложен и от комунистите, като

зад тях и тяхната идеология ще стоят същите юдейски чада на кибуца и гетото.

Протестантството следва пътя на развили се преди това секти на изток и на запад, като манихейството, павликянството, богомилството и катарите. Например още през 1209 г. папството организира специален кръстоносен поход срещу катарите, наречен още албигойски. Тази военна религиозна операция продължава цели 20 години.

Всъщност протестанството на Лутер Мюнцер, Калвин и Цвингли ражда всички протоформи на тоталитаризъм, фашизъм и геноцид, които са ни познати от най-ново време.

След появата на протестанството, жестокостта и садизмът в непрекъснатите войни нямат равни на себе си. Обикновено се изтъкват жестокостите на римокатолическата инквизиция. **Малко хора обаче знаят, че жертвите на Инквизицията за около 400 години в Италия са общо 115 души, в Испания - около 3000. А само през т. нар Трийсетгодишна война (1618-1648 г.) населението по земите на днешна Чехия намалява от 4 на 1 милион. Милиони са избитите в битката за налагане на новите учения. Между 7 и 9 милиона души загиват в религиозните войни на Запада.** Различни течения влизат в смъртни битки, отделно от това протестантите избиват католици до днес - в Северна Ирландия например. В тази държава изкуствено създаденият глад в периода 1848 - 1856 г. уморява над 1 милион ирландци. Те умират само защото са католици.

През 30-те години на XX век нацизмът вирее най-добре в протестестантски райони. А наскоро Норвежката лутеранска църква направи признания пред медиите, че в периода 1933-1977 г. стотици цигани в Норвегия са били стерилизирани.

Такива зверски жестокости и избивания не са характерни за православни страни, в които Православието е водеща вяра достатъчно дълго време.

Разсипващите Европа вътрешни войни привидно завършват с т. нар Аугсбургски мир през 1555 г. **Тогава се приема принципа „чиято е короната, такава е вярата.“ Всъщност се узаконява безпринципрността. Всеки алчен за власт княз ще се пише такова вероизповедание, което ще му осигури властта и парите.**

Така през 1622 г. Нидерландия, днешна Холандия приема за държавна религия калвинизма. Жан Калвин (1509-1564 г.) няколко десетилетия преди това се е опитал да направи от Женева идеалния тоталитарен град - с характерна за старозаветните юдеи йерархия и отношения. За Калвин теоретикът на комунизма Фридрих Енгелс казва, че там където Лутер не успя, Калвин победи. Амстердам приел калвинизма, става столица на световното лихварство, търговия и спекула през целия XVII век.

В Амстердам по това време се ражда и първата фондова борса, на която се търгува не със стоки, а с ценни книжа и облигации. Пак по същото време - от средата на XVI век до края на XVII век Амстердам е и столица на световния еврейски капитал. Там в един момент е и Синедриона, както вече споменахме.

„Амстердам играел също така значима роля, позволявайки на мараните („покръстените” евреи - б.р.) да се върнат към изконните практики на юдаизма.“ пишат Бенбаса и Родриг в изследването си за сефарадските евреи. Според същите автори евреите били главни играчи в Западноиндийските компании, държащи цялата търговия с Новия свят и Изтока. През XVII век наричали Амстердам „Новия Ерусалим“,

подчертават Бенбаса и Робдриг *(„История на сафарадските евреи от Толедо до Солун" Естер Бенбаса, Арон Родриг*).

Но така било не само в Амстердам. Според цитираните изследователи на сефарадските евреи, основните градове в Западна Европа: Бордо, Байон, Хабмург били „важни еврейски центрове, предвещаващи появата на еврейската дейност в меркантилната Западна Европа от началото на модерната епоха".

На пръв поглед изглежда парадоксално как протестантската етика, апелираща за обща собственост, унищожаване на църквата като институция и изземване на имуществото ѝ в Европа, развива в същото време капитализъм, който я прави водеща за част от света.

Как се комбинират протокомунизъм и натрупване на капитала? Отговорът е отново в кабалистичното раздвоение на съзнанието, което допуска и изисква дуалистичен подход към цивилизацията. Крайности, които да се блъскат и да раждат хаос, безредие, объркване и в крайна сметка озлобяване у хората и отдалечаването им от Божествените закони на баланса.

Според Вебер капитализмът побеждава в страните, възприели протестанството, и то по-специално калвинизма, тъй като той учел на едно ново отношение към капитала и търговията. Че те не са грях. **Точно така, както учи и Талмудът**.

По две различни на пръв поглед, дори враждуващи линии - папизма и протестанството, враговете на Христовата църква успяват да разбият западноевропейското пространство. Да го „изчистят" от автентичното, апостолско, Христово учение. Западният човек, изпаднал до оскотено състояние на безбожие, бива обявен за „освободен човек".

Всъщност, от какво се „освобождава“ ренесансовият, а след това и рационалистичният, просвещенски човек? От вярата в Бога, от християнския завет - това е най-простият и обобщаващ отговор. Една от първите характеристики на „новия човек“ на „освободения“ от „църковната схоластика“ ренесансов европеец, както се изразяват учебниците, била връщането към езическите времена. Нихилистичната, революционна буря на протестантизма е предшествана от обработка на мозъците в посока неоезичество и реставрация на елинистичния материализъм. **През XII век вече се оформила епохата на неоплатонизма. А заедно с него били възкресени Аристотел, Демокрит, Епикур и други антични деисти, атеисти и материалисти**.

Неоплатонизмът, както и всички повеи на антихристиянската мисъл нахлули с превземането на Пиринейския полуостров от арабите през VIII век. От Изток ударът срещу християнските държави бил отбит от Византия и България през 718 г. при решаваща победа на българите над сарацините. Но от Запад араби и севернофарикански маври (бербери) не срещнали такава героична съпротива и превзели земите на днешна Испания за цели 700 години.

С тях вървели изконните врагове на християнството - евреите.

Има достатъчно данни, че самият ислям има за идеологически родители юдеи. Тогавашният Синедрион е виждал в създаването на една опростена и пасваща на номадските арабски племена доктрина оръжие за борба с Духовната държава на християнството.

Ислямът в първите векове след налагането му в Арабския полуостров през 631 г. се оказва авангард на антихристиянството, зад който винаги вървят юдейските

първенци и дават тон на битката срещу Христовата църква. Въпреки че още през 624 г. Мохамед се еманципира от юдейските си наставници, ислямът за векове остава оръжието на Синедриона срещу Христа. И ако от Изток ударът на мохамеданите не успява, то на Запад те пробиват.

В покорена от арабите и маврите Испания евреите намират свой втори дом. Те пренасят тук Вавилонската си книжовна школа и дописват Талмуда през „златния век“ на ислямското господстване над тази част от Западна Европа. Както пишат еврейските автори Естер Бенбаса и Арон Родриг в книгата си „*История на сафарадските евреи от Толедо до Солун*“: „евреите посрещнали с облекчение мюсюлманското владичество, което започнало през 711 г.“63. Всъщност, това „владичество“, което било истинско поробване и геноцид за завареното население било извършено с предателството на вече живеещите там евреи.

Бенбаса и Родриг пишат, че арабските завоеватели на Пиринеите намерили в лицето на евреите „съюзници, на които поверили защитата на гарнизоните, докато те напредвали на север.

Приемайки ги за освободители, евреите не щадели сили, за да им бъдат в услуга...“. По нататък същите автори заключават, че арабско-мавританското нашествие открило хоризонтите на „златен век“ за еврейството. „Еврейският просперитет започнал през тази епоха, за да достигне своя апогей през X и XI век.“

Същата арабска династия, която осигурила „златен век“ за евреите в Испания, упражнявала тотален натиск над християните (в Сирия и Месопотамия) с цел смяна на вярата им и заличаване на християнството.

В 692 г. Ха лифът Абд ал Малик издал указ, с който наложил

нов данък върху християните. Според арабския хронист Дионисий Тел Махре, тоя закон бил извор на всички злини, претърпени от християните. Приемниците на Абд ал Малик - Валид I, Омар II – усилили притесненията над християните по внушение на един евреин... Митрополитът на Дамаск Петър бил наказан с отсичане на крак и заточен, маюмският епископ Петър бил заточен..." (*„Кратка история на съвременните православни църкви" том I, Иван Снегаров, София, 1944, стр. 157*).

По нататък се описват разрушенията на църкви и задълбочаването на преследвания срещу християни. Както пише проф. Снегаров, това ставало по внушения на евреи. Същото се е разигравало във всички територии, превзети от арабския халифат. По времето на халиф Ал Мамун (813-833 г.) гоненията срещу християните станали нетърпими и повечето от тях избягали във Византия - единственото убежище за членовете на Христовата църква в един враждебен свят.

В какво се изразявал „златният век" за еврейството?

В това, че талмудистите се преместили от Вавилон в Кордова и десетилетия наред творили антихристиянски трудове под покровителството на халифа. Освен върху извивките на Талмуда, където пише, че който евреин убие християнин има запазено място на четвъртото небе (Zohar, I, 38b, 39b), еврейските мислители работили усърдно върху „модернизирането" на античните учения на Платон и Аристотел, които допадали на европейските мислители като антично наследство на стара висока европейска цивилизация. Възраждането на интереса към елинизма имало за цел да измести духовното присъствие на отците на църквата като св. Йоан Златоуст, Евсевий Кесарийски, Кирил Йерусалимски, св. Йоан Дамаскин и др.

Еврейската мисъл, според книгата на Бенбаса и Родриг

изместила трайно религиозното творчество от Западна Европа. Талмудистките и антихристиянски автори направили така, че неоезичеството изтласкало християнското богословие. Благодарение на еврейската култура, „Испания станала средище на неоплатоновата философия“, отбелязват Бенбаса и Родриг (*„История на сафарадските евреи от Толедо до Солун” Естер Бенбаса, Арон Родриг, стр. 22*).

НЕСЛУЧАЙНО ИМЕННО ИСПАНИЯ Е РАЗВЪДНИКА И РАЗПРОСТРАНИТЕЛЯ НА ФАТАЛНАТА ЗА ЗАПАДНАТА ЦЪРКВА БОГОХУЛНА ПОПРАВКА НА СИМВОЛА НА ВЯРАТА, НАРЕЧЕНА „FILIOQUE” – „И ОТ СИНА”, КОЯТО, КАКТО ПИСАХМЕ, ПРЕДИЗВИКВА АНАТЕМАТА ВЪРХУ ПАПСТВОТО И ОТДЕЛЯНЕТО НА ЗАПАДА ОТ ХРИСТИЯНСКОТО ИЗПОВЕДАНИЕ!!!

Кордова станала идеологически център, подготвящ кадри за атака срещу християнството. Една от видните фигури на този мозъчен щаб бил Ибн Рошд (1126-1198 г.), известен в Западна Европа като Авероес. На практика, Авероес възстановил античния пантеизъм на Елада. Според това виждане няма Бог, има природа и материя, която съществува вечно, но не се подчинява на никакви Божи закони а се движи по свои, „природни“. Това е познатият ни от Демокрит материализъм. Теорията на Авероес проникнала бързо в Западна Европа и негови последователи станали водещи фигури в университета в Париж като Амори Бенски, неговият ученик - Давид от Денан и други лидери на общественото мнение.

Еврейският писател от Виена Якоб Васерман пише така в своята знаменита автобиография „Моят път като немец и евреин“:

„Във всеки случай на борба с традиционните вярвания, по време на всяко вълнение или социален плисък евреите са били и си остават в първите редици. Ако чуем безапелационно

искане за революция или преустройство на властта, което с бясно усърдие някой се опитва да приложи на живо, не трябва да се съмняваме, че в центъра на това движение стоят евреи.”

Именно в талмудическата инвазия се крие ключът към оформянето на мощни теоретични течения, които преливали едно в друго: хуманизъм, ренесансова култура, Реформация, Просвещение, Рационализъм, волунтаризъм и пещерен материализъм.

Така авторитетите на отците на църквата биват заместени първо от „реформатори“ като Мюнцер, които искат смъртта и имотите на духовенството, а след това от интелектуалци-богоборци като „просвещенците“ Русо, Холбах, Мелие, Монтескьо, Ламетри, Дидро и Волтер. При Жан Жак Русо (1712-1778 г.) Бог не е персонален, той е в „цялата природа“, с което се приема, че няма грях и покаяние, тъй като Бог е природата. Русо подготвя Европа за разделянето на светската от духовната власт под предлог, че „Християнският закон всъщност е повече вреден, отколкото полезен за здравото държавно устройство“, както пише в „Обществения договор”.

Пол Анри Дитрих Холбах (1723-1789 г.) доразвива с болшевишки плам богоборческите мисъли: „Религията мами невежите с чудеса и тайни“, „Съществуването на Бога не е доказано“, „Да се кланяме на Бога, значи да се кланяме на безсмислица“, „Светът не е създаден, а материята се движи от само себе си“. Все едно четеш антирелигиозна брошура от 30-те години, издадена в Съветския съюз, а не съчинение на „просветител“ от средата на XVIII век.

Франсоа Мари Волтер (1694-1778 г.) е откровен богоборец, **той е най-харесваният автор от появилите се сто и повече години след него социалкомунисти като Маркс и Енгелс. Може би защото в цялото си творчество богоборецът Волтер освен яростните нападки срещу християнството**

споделя идеята, че религията все пак е неизтребима, но трябва да се подчини твърдо на изпълнителната власт и на магистратите (нещо, което днес е факт в епохата на глобализма). Жан Мелие (1664-1729 г.) е духовен учител на Волтер. Неговата творба „Завещанието“ е бясна антихристянска полемика, от която капе пяна. **Мелие открито призовава за ликвидиране на християнството, на духовниците и църквата**. Той е най-близо до нихилистичните, болшевишки възгледи на подривните движения, които ще извършат

Френската и Руската революции. Мелие завършва живота си със самоубийство, като преди това го проповядва като добър изход за човека.

Шарл Луи Монтескьо (1689-1755 г.) е останал в енциклопедиите като автор на теорията за разделение на властите. Идеен носител на тази теория обаче е неприязънта към християнството, за което почти не се пише. **Не се пише и за факта, че е евреин, а името Монтескьо е името на чичо му, което той присвоява**. В писмо до инквизиторите от Испания и Португалия, Монтескьо заявява, **че макар самият той да е евреин**, уважава християнската религия, като призовава инквизицията да не преследва другомислещите. В съчиненията си Монтескьо се интересува главно от въпроса да се експроприират имотите и парите на църквата. От текстовете му си личи, че **тази мисъл го е довела до идеята за разделение на властите, която днес се учи като основа на модерността**.

„Ако атеизмът се разпространи навсякъде, тогава всички видове религии биха били унищожени и изкоренени.“ - мечтае Ламетри в „Човекът машина“. Сякаш четем брошура от Троцки или Ленин. Дени Дидро (1713-1784 г.) до края на живота си става завършен атеист, ученик на Волтер, който задминава

учителя си. Ето как убеждава читателите си в антихристянство Дидро в съчинението си „Философски мисли“: „Най-после всички ли евреи, които са се намирали в Иерусалим, са се убедили, като видели чудесата на Иисус Христос? Ни най-малко! Те не само не повярвали в него, но го разпънали на кръст. **Следва да се признае, че тези евреи, вън от всяко съмнение са трезви, всички други народи си губели ума** от едно единствено лъжливо чудо, а Иисус Христос нищо не могъл да направи с евреите, независимо от многобройните истински чудеса, извършени от Него. Ето над това чудо - неверието на евреите трябва да се позамисли човек, а съвсем не над онова за възкресението.“

Както виждаме, за титана на Просвещението Дидро чудото са неприелите на Спасителя юдеи, а не самият Спасител.

Тези и подобни изключително „новаторски“ идеи Дидро и съмишленикът му Д’Аламбер развиват в 17 томна енциклопедия, която става основен източник на знания за поколения напред.

При такава идейна база е съвсем естествено това, което се случва във Франция през 1789 г. Около милион човешки живота падат покосени от т. нар. Велика Френска Революция. Велик, всъщност е теророт, който за първи път се разиграва на европейска сцена така целенасочено и систематично. Посоката е към пълно ликвидиране на християнството, църквата, духовенството като съсловие, **въвеждане на нов ред и нов календар**. **Край Париж е построена статуя на „Върховното божество“, на която гражданите били задължени да се кланят**. Ето резултатът от „просветителските“ идеи на богоборците от самоубиеца Мелие до Холбах. Интересна особеност е фактът, че **почти 100 процента от дейците на Просвещението са масони**.

Масон е и д-р Гилотен, изобретателят на „най-прогресивния“ уред за налагане на свобода, равенство и братство - гилотината.

В Англия тон на богоборчеството дават „сенсуалистите“ Лок и Юм. Човекът е сетива и нищо повече, казват те. Дори представата му за Бог е само плод на сетивни възприятия. За следващите гурута на Запада - рационалистите Декарт и Кант човекът пък е само разум и толкова. Това, което не е разумно, е второстепенно. Тъй като Бог е ирационална категория, при това учение, Той отива назад в класацията.

Рационализмът избива в съвсем груби форми като волунтаризма на Шопенхауер и Щирнер. Според мислители като тях човек е само воля, другото е плява. Няма съвест, няма прошка, няма ги основните ценности на Христовия Завет. От тук до безумието на Ницше крачката е малка. Той извежда идеята за волята над всичко до абсурд. Почвата е добре утъпкана от мислителите на Просвещението. За Ницше Бог е мъртъв, следва създаването на псевдобог, на свръхчовека.

Какви се критериите за свръхчовека? На първо място - да се отстрани Бога. „Вие сте висши хора, този Бог е вашата най-голяма опасност“ - казва Заратустра на учениците си (*Тъй рече Заратустра, Фридрих Ницше*). След което ги успокоява: „Бог умря, няма повече опасност за вас, няма пречка за появата на свръхчовека.“

Следващия, принцип на освободилия се от Бога свръхчовек е да е безжалостен към ближния си. Ако нещо пада, помогни му да се катурне, става закон за свръхчовека.

Третият железен принцип на новия свръхчовек е нагласата, че в основата на всичко стои волята за власт - безогледна и безскрупулна. Четвъртият принцип гласи, че всичко е позволено за свръхчовека, няма добро, нито зло, той е отвъд

доброто и злото, отвъд съвестта и отговорността.

При такава доктрина не е чудно, че самият Ницше завършва живота си в лудница с тежка психопатия. Последните 10 години от живота си, този въздиган за_титан във философската мисъл богоборец, преживява като **жив труп** - без контактност_към външния свят и в пълна деменция. Принципите на свръхчовека обаче са харесани_от много последователи и се прилат до днес с успех в обществата, където мамонизмът_е победил - в сочения за идеал на хората от третия свят или от бившия соцлагер Запад.

По времето на Хитлер Ницше става най-препоръчваният и издаван автор в Третия Райх.

Интересното е, че в България основният апологет на най-злобния антихристиянин на новите времена се казва Исак Паси. Още през периода на комунистическото управление Паси редактираше и издаваше творчеството на Ницше. Интересен парадокс - Ницше е тачен и от нацисти и от от комунисти. И от мнимите врагове на еврейството като Хитлер, и от високопоставени в обществото български евреи като Исак Паси.

Всъщност в Германия е обществена „тайна", че „фюрера" е избивал само евреи, които са спряли да плащат десятък на Синедриона и са имали уклон към протестантство. Тоест той е очиствал Европа от неверната предателска вътрешна опозиция на юдейската олигархия.

След 1989 г. професор Паси направи достояние на широката публика още трудове на Ницше, подредени в луксозна поредица. Ето няколко цитата от най-ожесточеното плюването върху християнството - съчинението „Антихрист", публикувано на български през 1991 г. ОТ ЖИДА СЪВЕТНИК НА ТОДОР ЖИВКОВ И БАЩА НА „ДЕМОКРАТА,

НАТОВЕЦ И МОНАРХИСТ” СОЛОМОН ПАСИ: „И до днес християнството е най-голямото нещастие за човечеството“(*Антихрист, Фридрих Ницше, стр. 62*). На места, четейки „Антихрист“ на Ницше, човек има чувството, че той е преписвал от Талмуда: „Наричам християнството велико проклятие, най-голямата поквара, истински инстинкт за отмъщение, за който не съществуват други освен нищожните тайни, отровни, твърде подмолни средства; наричам християнството най- голямото неизтриваемо петно по тялото на човечеството“ (*Антихрист, Фридрих Ницше, стр. 55*). **Според най-видния тълкувател на Ницше в България проф. Паси „Ницше стига до едва ли не тържествено декларирано юдофилство, смятащо за полезно и справедливо изгонването от страната на антисемитските кресльовци“** *(„Раждането на трагедията и други съчинения, Фридрих Ницше” Предговор, встъпителна студия и съставителство Проф. Д-р Исак Паси, стр. 38-39*). Професор Паси пише в предговора си към изготвения от него сборник с текстове: „Литературната слава на Ницше започва още докато е жив и в съзнание... Съчиненията му се преиздават, читателите му се умножават, изследванията на неговото учение стават все повече и по-различни и в продължение на онези две-три десетилетия, които свързват XIX и XX век, Ницше е сред кумирите на интелигенцията.“ Малко преди да се побърка окончателно, през 1888 г. „кумирът на интелигенцията“ Фридрих Ницше написва ни повече, ни по-малко проект за закон против християнството. Цитираме едно към едно: „Война до смърт с порока; порокът е християнството...” Тезис първи: Порочност е всяка противоестественост. Най-порочният човек е свещеникът, той учи на противоестественото. Срещу свещеника са нужни не доводи, а каторга... Тезис втори: Всяко участие в богослужение е покушение срещу обществената нравственост... Тезис трети: Достойните за проклятие места,

където християнството е измътило своите яйца - базилики, трябва да бъдат сравнени със земята... Тезис четвърти: Проповедта за целомъдрие е публично подбуждане към противоестественост. Всяко пренебрежение към половия живот, всяко негово заклеймяване с понятието „нечисто“ е грях спрямо свещения дух на живота... Тезис пети: Забранява се храненето на една маса със свещеник: с това човек се изключва от порядъчното общество... той трябва да бъде обявен вън от закона, да бъде морен с глад,.. Тезис шести: Свещената история трябва да бъде наричана с онези имена, които тя заслужава, а именно проклета история; трябва да използваме думите „бог“, „спасение“, „избавител“ като ругателство, позорно клеймо за престъпника...” (*Антихрист, Фридрих Ницше, стр. 85-86*).

Такъв злобен изблик на антихристиянство наистина може да се срещне само в Талмуда, където ще прочетем, че И най-добрите сред християните трябва да бъдат убивани и други подобни потоци на животинска омраза към всичко християнско.

Всъщност „заветите“ на Ницше се изпълняват прекрасно от болшевишките сатрапи като Апфелбаум, Каганович, Бронщайн, Улянов-Бланк, Джугашвили. Те сриват със земята храмовете, избиват хиляди свещеници по садистичен начин и ако Ницше можеше да ги види, щеше да им ръкопляска. На практика богоборческите антихристиянски идеи на болния мозък Ницше пасват идеално както на нацистите (заради апологията на „свещения дух на живота“ и плътската свръхжизненост), така и на комунистите (заради зверската злоба към християнството и омразата към църквата), но също така и на юдеите-талмудисти (отново заради омразата към християнството и заради идеята за свръхчовека-Голем, стара мечта на еврейските кабалисти).

Ницше не стъпва на празно място, когато изгражда доктрината си. Преди него вече са написани трудовете на Волтер, Хобс, Декарт, Дарвин. Изградена е теорията за произхода на видовете на Чарлз Дарвин, която се учеше и в комунистическите учебници, и в капиталистическите. **Тя се учи и до днес**. Според нея човекът не е Божие създание, а е бивша маймуна, еволюирала незнайно как в Homo Sapiens – в мислещ човек. При Дарвин принизяването на „образа и подобие Божие“, каквото представлява човешкото същество е грубо и арогантно, с огромен и невероятно вреден ефект за поколения наред.

Да се откажеш сам от Божията искра в теб и да приемеш, че си животно, е най-самоубийствения акт в човешката история.

Това обаче до ден днешен не се приема за негативно явление и Дарвин продължава да стои в енциклопедиите като велик откривател и учен. Както, впрочем и христомразецът Ницше. Обективните изследователи на църковната история пишат, че още след утвърждаването на християнството на Изток - V век, когато преобладаващата част от населението там е християнизирано и живее по християнски норми, **на Запад започва упадък на нравите поради липса на истинска християнска просвета**.

Ето как описва разложението на Запада Малицки: „.Църквата (западната - б. р.) се сдобила с такива пастири, в чието поведение нямало нищо пастирско. Ратерий, епископ Веронски от (931 г.) дава такъв отзив за италианското духовенство на своето време: „То бе, казва той, - дотолкова невежо, че мнозина не знаеха даже апостолския символ. То бе опетнено с разни пороци, епископите живееха съвсем по светски, носеха светски дрехи, занимаваха се с лов, с всвъзможни игри, участваха във весели компании на шутове,

певци и танцьорки. Те употребяваха разкошна храна и питиета, отнасяха се крайно небрежно към своите задължения и не смятаха църковния закон за нищо. Вместо да поделят църковните доходи съгласно каноните, те вземаха всичко за себе си, тъй че бедните биваха ограбвани, и църквите, страдащи от небрежността на епископите или от насилията на езичниците, лежаха в развалини. Те презираха всички, които проявяваха страх Божи, гордееха се с великолепни мебели, екипажи, без да помислят за Онзи, който е лежал в ясли и яздил на осел..." (*„История на християнската църква" т. 2, стр. 244*)

(**СЪЩОТО ПРАВЯТ В МОМЕНТА БЪЛГАРСКИТЕ „ВЛАДИЦИ" И „ПАТРИАРХ" – НЕРАЗКАЯЛИ СЕ АГЕНТИ НА БОГОБОРЦИТЕ КОМУНИСТИ, ПРЕДАТЕЛИ НА СВОЕТО ДУХОВЕНСТВО И МИРЯНИ; МАСОНИ, ПРИЗНАЛИ ЕРЕТИЦИТЕ ОТ ЗАПАД ЗА „ЦЪРКВИ СЕСТРИ", ПРОДАВАЩИ ТАЙНСТВА, СЪКРАЩАВАЩИ ПОСТИ, КРЪЩЕНЕТА И ЛИТУРГИИ, ПРИЕМАЩИ ПАПСКИЯ КАЛЕНДАР, КЛАНЯЩИ СЕ, ЦЕЛУВАЩИ РЪКАТА И МОЛЕЩИ СЕ С ЕРЕТИКА ПАПА; БИЗНЕСМЕНИ, ВОЗЕЩИ СЕ В БЕНТЛИТА И МЕРЦЕДЕСИ, ИЗПЪЛНЯВАЩИ СВОЯТА, ОТРЕДЕНА ИМ ОТ САТАНА РОЛЯ – ДА ОТВРАТЯТ ХОРАТА ОТ ЦЪРКВАТА.**

ТЕ НЕ СА ПРОСТО ЗАБЛУДЕНИ ЕРЕТИЦИ, КАТО АРИЙ НАПРИМЕР, ТЕ СА МНОГО ПО – ГОЛЯМО ЗЛО – ТЕ СА СЪЗНАТЕЛНИ СЛУГИ НА ДЯВОЛА И НА НЕГОВИТЕ ПЛЪТСКИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ – ЮДЕЙСКИТЕ РАВИНИ ФАРИСЕИ. ТЕ ВОДЯТ ПАСТВАТА СИ И ЦЕЛИЯТ НИ НАРОД КЪМ АДА!)

Западните историци обикновено избягват коментари върху покварата на западното духовенство.

Това е духовната основа на която пониква

западният цивилизационен модел - безбожие, егоизъм, алчност, плътски удоволствия и излишества, животински материализъм. В същото време западната научна мисъл обаче изготвя пропагандни внушения, които ще работят векове - че именно Православният Изток е олицетворение на упадък.

Само при Запада можем да видим такива деформации на църковната организация като Инквизицята, **начело на която застава покръстеният евреин Торквемада**.

Във връзка с тази информация може да се даде и друг много важен пример, който дава представа **КОЙ ВСЪЩНОСТ РЪКОВОДИ ЧАСТ ОТ РИМОКАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА ОЩЕ В НАЧАЛОТО НА РАННОТО СРЕДНОВЕКОВИЕ, ЗАПОЧВА ЦЕЛЕНАСОЧЧЕНО ДА Я ПЪЛНИ С ЕРЕТИЧЕСКИ ВЪЗГЛЕДИ И ПОДГОТВЯ ОТПАДАНЕТО Ѝ ОТ ИСТИНСКАТА ХРИСТИЯНСКА ВЯРА – ПРАВОСЛАВИЕТО**:

„През 680-681 г. Шестият вселенски събор отхвърля монотелитството и одобрява доктрината на **диотелитството**, според която Христос има две воли. Решението на събора било изпратено на митрополит Кирик от Толедо, който починал, преди то да стигне до него, и попаднало в ръцете на неговия приемник Юлиан. **Реакцията на испанските епископи** не се хареса на папата, особено фразата „voluntas genuit voluntatem", което означава „генерира волята". Въпреки това Юлиан защитил предложенията си и те били приети от петнадесетия Толедски събор. **Някои предполагат, че разколът с Римската църква е бил неизбежен, но е бил разсеян от политическите събития както в Испания, така и в Италия, като арабското нашествие от 711 г."** (*Thompson, E. A. (1969) The Goths in Spain, Oxford: Clarendon Press*.).

ТУК СТАВА ВЪПРОС ЗА СЪЩЕСТВЕНА ИНФОРМАЦИЯ, ПОКАЗВАЩА РЕАКЦИЯТА НА ВСИЧКИ ЕПИСКОПИ В ИСПАНИЯ НА

РЕШЕНИЯТА НА VI-ТИЯ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР. ВИЖДА СЕ ТЯХНА СОБСТВЕНА ЕРЕТИЧЕСКА РЕДАКЦИЯ НА ТЕЗИ РЕШЕНИЯ, КОЯТО ВЛИЗА В ПРОТИВОРЕЧИЕ И С ПАПА БЕНЕДИКТ II.

Тези еретически решения са взети на споменатия петнадесети Толедски събор.

ТУК Е РЕДНО ДА ПРИПОМНИМ, ЧЕ ФАТАЛНОТО „FILIOQUE" („И ОТ СИНА") – ЕРЕТИЧЕСКАТА ПОПРАВКА НА СИМВОЛА НА ВЯРАТА, Е ПРИЕТА СЪЩО НА ЕДИН ОТ ТЕЗИ ТОЛЕДСКИ СЪБОРИ – НА 3-ТИЯ (589 г.).

Тоест явно става въпрос за тенденция сред испанските епископи, СТРЕМЯЩА СЕ КЪМ НАРУШЕНИЕ НА ОСНОВНИ ДОГМАТИ НА ХРИСТИЯНСКАТА ВЯРА.

Много е важно да се спомене кой е бил този Толедски епископ Юлиан, КОЙТО СИ Е ПОЗВОЛИЛ ДА ПОПРАВЯ СВЕТИТЕ ОТЦИ НА ШЕСТИЯ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР, ДА СЕ ПРОТИВОПОСТАВЯ НА ПАПАТА С ЦЕЛ РАЗКОЛ И ДА ВОДИ НОВОПОЯВЯВАЩА СЕ ЕРЕС.

ТОЙ Е БИЛ ЕВРЕИН!

Ето какво е записано за него: „Юлиан е роден от родители евреи (Collins, 8). Еврейският произход на Юлиан е засвидетелстван от епископите Исидор Паценски, Павел Бургоски и Феликс Севилски в книгата му „Кратка биография на Юлиан от Толедо" (началото на 8 век)." В Мосарабската хроника от 754 г. под 681 г. се казва: „По онова време епископ Юлиан, който произхождаше от еврейско семейство,.. блестеше над света с познанията си за християнското учение." (Мосарабската хроника от 754 г. (Crónica mozárabe de 754) е анонимна световна хроника на латински език, описваща събитията, случили се в средиземноморските страни през годините 610-754 гг.).

„Като епископ на Толедо, Юлиан ръководи работата на четири поместни събора: Дванадесети (681), Тринадесети (683), Четиринадесети (684) и Петнадесети (688), три от които (с изключение на Четиринадесетия) са били с национален характер.”

ИНТЕРЕСНОТО Е, ЧЕ СЪЩО КАТО СВОЯ ЮДЕЙСКИ СЪНАРОДНИК МАРАН И ВЕЛИК ИНКВИЗИТОР ТОРКВЕМАДА, ЮЛИАН СЪЩО Е БИЛ ГОНИТЕЛ НА ЕВРЕИТЕ:

„епископ Юлиан насърчи вестготските крале да преследват евреи, които не са приели кръщението. Например, през 681 г., докато председателстваше Дванадесетия събор в Толедо, Юлиан принуди крал Ервиг да приеме редица антиеврейски закони.”

Следва продължение...

{{_link1_}}

buditeli.info © 2017